

tager dette Spørgsmaal for, at komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt der bør tilstaaes de Bestillingsmænd under Postvæsenet, der have meget lang og anstrængende Arbejdstid, som begynde om Morgenen ved Lys og ende om Aftenen ved Lys, f. Ex. Postexpedienterne paa Postkontoret i Kjøbenhavn, en passende Forhøielse, og jeg kan meddele det ærede Medlem, at den Omstændighed, at hans Forslag er fremkommet her, allerede har vaakt en hel Del Røre i Postetaten, og at den er stærkt ifærd med at ruste sig for at foretage et lignende Skridt, som for Soldvæsenet foreløbig har ført til dette Resultat. Komme vi ind paa Spørgsmaalet om at give Tillæg til disse Bestillingsmænds Lønninger, kan der i det Hele taget blive Spørgsmaal, om ikke alle mindre Bestillingsmænd have Krav paa at faae Forhøielse; men forhøier man Bestillingsmændenes Løn, maa man ogsaa forhøie Embedsmændenes Løn; thi Statstjenestens Tarv kræver, at der bliver Forskjel paa de større og mindre Lønninger; og paaberaaber man sig, at man paa Grund af Dyrtid, Billighed og Menneskelighed bør foretage Forhøielse for de mindre Embedsmænd, vil denne Grundfætning med nødvendig Konsekvens føre til, at man ogsaa forhøier Lønnen for de større Embeder, i alt Fald til en vis Grændse; thi om de største Embeder kan der ganske vist ikke blive Tale. Dette Forslag er — som alt yttret og hvad der er velbekendt — foranlediget ved et Andragende, der er indbragt her i Thinget og omdelt til Thingets Medlemmer, og dette Andragende har fremkaldt forskjellige andre. Jeg tror, at der var Meget i dette Andragende, som var vel begrundet, og jeg vilde have ønsket, at det ærede Medlem vilde have ladet dette Andragende gaa sin normale Gang, hvorfor der i formel Henseende Intet var i Veien, og hvorved der i det Væsentlige vilde være fremkommet samme Resultat. Jeg tror, at hele Finantsudvalget, hvortil dette Andragende er blevet henvist, vilde anbefale Sagen henvist til Finantsministeren, og han vilde da kunne have taget under Overvejelse, paa hvilken Maade og i hvilket Omfang de ganske sikkert uheldig stillede Soldassistenten kunde blive hjulpsne, og i saa Fald laa der i selve Andra-

gendets Indbølgelse en ikke ringe Opfordring til at foreslaa, om end ikke en ligefrem Lønningsforhøielse, saa dog Bevillingen af et Beløb, der kunde raade Bod paa de eiendommelige Ulemper, der for Soldassistenten her i Byen flyde af, at de ikke kunne nyde deres Maaltider hjemme, altsaa at give dem et Slags Middagsdiæter i noget større Omfang, end de allerede nu faae. Dette vilde den ærede Minister nu ganske vist ikke kunne stille Forslag om før til næste Aar, og selv om han stillede Forslaget paa Tillægsbevillingsloven, saaledes at Udbetalingen kunde ske i næste Aar, saa vilde han neppe kunne lade denne Foranstaltning træde i Kraft, forend f. Ex. fra næste Efteraar af, og jeg kan meget godt tænke mig, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne netop af dette Hensyn har sat Sagen i Gang paa den Maade, han her har valgt, nemlig for at opnaa, at Soldassistenten allerede kunde faae en Forbedring i deres Stilling fra den 1ste April d. A.; men her kommer jeg til min tredje Indvending imod denne Lov, den nemlig, at denne sin Hensigt vil det ærede Medlem sandsynligvis alligevel ikke kunne opnaa. Som bekjendt behersker jo Finantsloven alle andre Love — vi have ved forskellige Leiligheder hørt dette udtale af det ærede Medlem selv, og det er fuldkommen rigtigt — og altsaa vil det, der staar i denne Lov, slet ikke være naaet, naar der ikke er givet en tilsvarende Bevilling paa Finantsloven. Men nu er der ikke paa Finantslovens § 27 optaget nogen Bemyndigelse til at udbetale det Beløb af ca. 10,000 Rd., hvorom der her er Tale. Hvis Finantsloven kom tilbage til dette Thing, ja, da vilde denne Vanfærlighed paa den allerletteste Maade kunne fjernes, nemlig ved at optage dette Lovforslag paa § 27, men der synes at være en Del Sandsynlighed for, at den ikke vil komme tilbage, og jeg vilde meget ønske, at den ikke kom tilbage, og jeg vil tilføie, at hvis man skulde lade Finantsloven gaa tilbage for denne ene lille Sags Skyld, saa vilde man derved faare let aabne Døren for Forslag, man meget maatte ønske horte, og hvis Fremkomst og Vedtagelse muligen kunde berede ikke saa faa Vanfærligheder. Maaske jeg endnu blot maa